

EL PROCÉS D'UN PROJECTE

Quan a la tardor del 2001 vaig llegir *Si això és un home* de Primo Levi, no podia sospitar ni el cataclisme que es desencadenaria dins meu ni les seves conseqüències posteriors. La seva lectura va suposar la immersió en una violència i un mal tan extrems com difícils d'imaginar.

El relat de Levi em va provocar una gran commoció: a una indignació creixent (com pot haver estat possible?) i un sentiment de vergonya i ràbia per pertànyer a la mateixa espècie que els botxins, es va superposar un sentiment d'empatia envers les víctimes, una obertura envers *l'altre* i el seu dolor.

En aquest i en altres testimoniatges vaig trobar la resistència ètica d'alguns homes i dones davant el dany extrem i la preservació de la seva dignitat davant la deshumanització total a la qual eren sotmesos pels seus botxins.

Aquestes lectures van propiciar un gir ètic en el meu posicionament com a artista. La pregunta "Com desenvolupar una mirada ètica?" va ser el punt de partida per iniciar una recerca artística que acabaria prenent forma en el projecte *Memòria i Ceguesa*.

Quatre anys després, vaig tenir l'ocasió de viatjar a Mauthausen en el 60è aniversari del seu alliberament i de trepitjar els escenaris dels crims: baixar els esglaons de "l'escala de la mort", entrar a la cambra de gas i visitar el crematori em va donar accés a un coneixement més precís dels llocs on es van esdevenir els fets.

Tanmateix, el que més em va impressionar va ser el que no podia veure: els camps de Gusen i Ebensee van ser esborrats del mapa després de la guerra i damunt seu es van edificar poblacions. L'absència d'empremtes i la indiferència dels vius, aquest obscè encavalcament del present sobre un passat doblement aniquilat, van despertar el meu desig de treballar per fer visible la memòria esborrada d'aquell lloc.